

День проминув, а з ним — і всі його розкоші:  
М'яке тремтіння рук, ще м'якші перса, слів  
Притишеність, і шепт, і очі, з небом схожі,  
І стан довершений, що з хвилювання млів.  
Зів'яла квітка-брость, що стільки втіх таїла!  
Де ж та краса тепер? Немає — й не шукай:  
Пішла від рук моїх, пожовкла, відлетіла,  
Пропала й тиха річ, тепло, горіння, рай —

Все зникло з вечором, сховалося в смеркання,  
Коли святковий день або святкова ніч  
Пахущим пологом закритого Кохання  
Згущає сутінки для потаємних стріч,—  
Мені ж дарує сон за те, що я канони  
Йому весь день читав, за піст мій і поклони.